

*Л.Ю. МЕЛЬНИК, кандидат економічних наук,
доцент, докторант
Уманський національний університет садівництва*

Системно-структурний аналіз національної економіки та аграрної сфери у вимірі економіки знань

Постановка проблеми. Важливою характеристикою економічного зростання є його якість, що значною мірою визначається прогресивністю змін у структурі економіки [10]. Ознакою трансформаційних процесів, що відбуваються у національному господарстві останніми десятиріччями, є інтенсивні зрушення в структурі виробництва, споживання, доходів, діяльнісно-видовій, інституційній, регіональній структурах. Саме дослідження змін на макро- та мезорівнях уможливить урахувати особливості розвитку секторальної будови й оптимізувати її пропорції при розробці стратегії подальшого розвитку економіки України.

Аналіз структурного зрізу економічного розвитку України дає змогу розкрити основні макроекономічні диспропорції, притаманні вітчизняній економіці, та показати, що досягти макроекономічної рівноваги в країні можна лише за умови структурної трансформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У процесі досліджень були розглянуті наукові здобутки та результати досліджень вітчизняних і зарубіжних учених щодо еволюційного розвитку структури національних економік таких як: С. Алмон, Т.І. Артьомова, І.В. Барановська, І.П. Бевз, О.Г. Білоцерковець, Р. Буайє, Т.В. Бурлай, Н.Ю. Гончар, В.М. Геєць, С.В. Діхтярьова, П. Друкер, Г.В. Жаворонкова, С.І. Кіресєва, К. Кларк [20], С. Кузнець, І.І. Лукінов, W. Leontief

[21], D.S. Meade [22], Р. Нельсон [23], О.Г. Осауленко [10], Л.В. Шинкарук [13, 14], й ін.

Мета статті – розглянути теоретичні підходи і методи дослідження структурних змін економіки, проаналізувати структурні зміни в економіці України та визначити складові формування економіки знань в аграрній сфері.

Виклад основних результатів дослідження. У процесі еволюції економічної науки методи аналізу структурних змін набули найбільшого поширення (рис. 1) і структурний аналіз став своєрідним методологічним ядром економічного аналізу, причому за умов зниження актуальності окремих теоретичних доктрин.

Нині структурні зміни дедалі більше стають предметом досліджень в економічній науці у зв'язку з переходом до економіки знань, появою транзакційного сектора, різних деформацій у структурі споживання, мотивацій, уподобань. У національній економіці України впродовж останніх років відбуваються структурні зрушення, спрямовані на оптимізацію основних економічних пропорцій та формування оптимальної моделі національного ринку й національної економічної системи.

Першим на вплив структурних змін в економіці на економічний розвиток країни звернув увагу лауреат Нобелівської премії С. Кузнець, який на основі статистичних досліджень багатьох країн виявив, що зміна обсягів вартості випуску продукту в країні супроводжується зміною структури економіки, тобто її економічних показників, зок-

рема: структури випуску; структури зайнятості; поділу праці в сім'ї; структури доходів; міжнародних потоків товарів, інформації, робочої сили та капіталу [6]. С.Кузнець у своїх дослідженнях виділив такі

види структурних зрушень в економіці, які притаманні й для економіки України: технологічні; інституційні; відтворювальні та просторові (рис. 2).

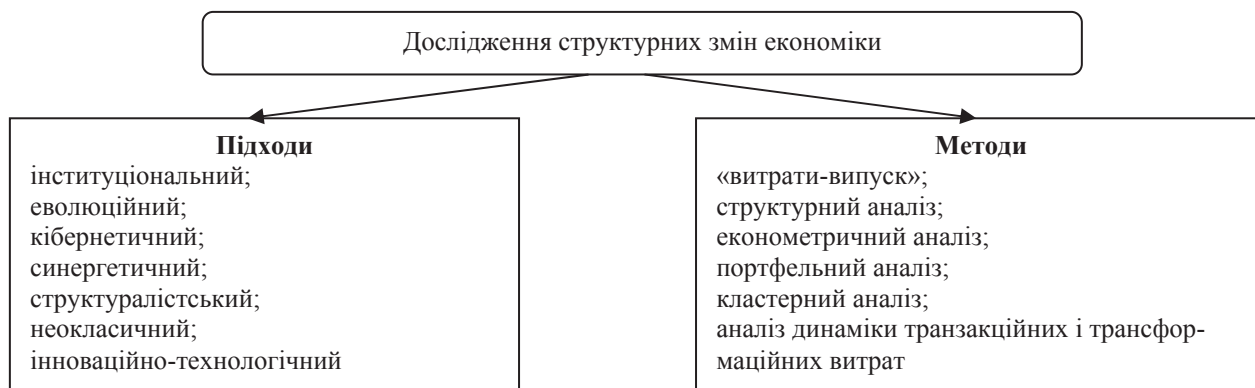

Рис. 1. Класифікація теоретичних підходів і методів дослідження структурних змін економіки

Джерело: [14].

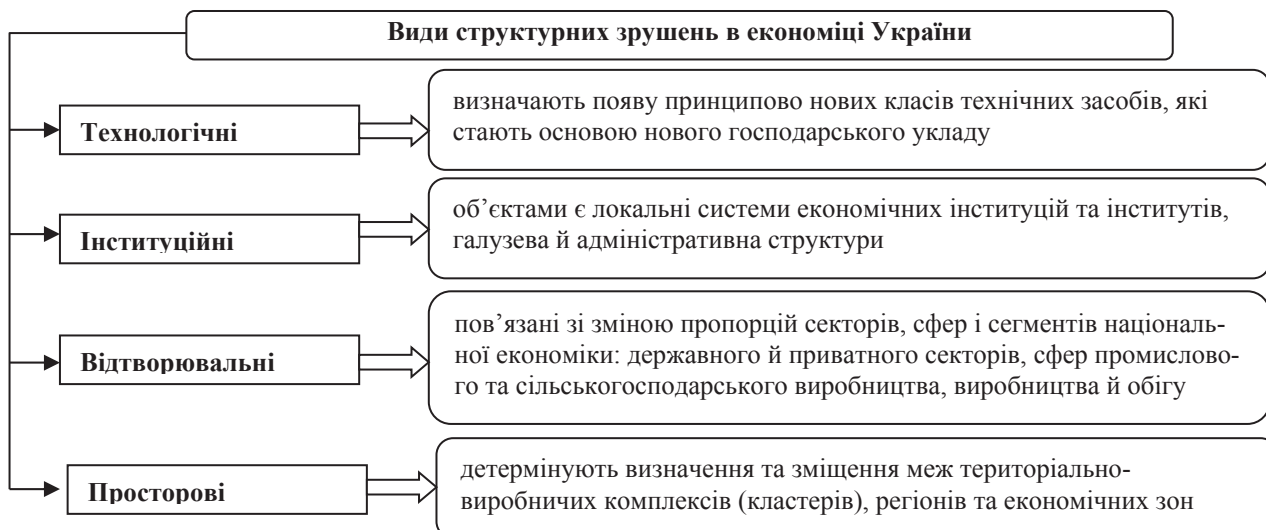

Рис. 2. Види структурних зрушень в економіці України

Джерело: Складено автором за даними [7].

Емпіричні викладення С. Кузнеця довели наявність зв'язку між економічною динамікою й структурними процесами, тобто те, що «структурні зміни є передумовою економічного зростання і, розпочавшись, надалі формують, стримують або підтримують економічний розвиток країни» [5].

Сучасний стан економіки України відображають макроекономічні показники, від яких залежить розвиток економіки знань у країні (табл. 1).

Наведені дані загальноприйнятих макропоказників економічної діяльності держави

(ВВП на душу населення, економічне зростання, рівень безробіття населення та ін.) підтверджують реальну загрозу національним інтересам України. До неефективної податкової політики, прорахунків у діяльності державних органів, відсутності науково обґрунтованої концепції розвитку національної економічної системи додалися зовнішні об'єктивні загрози, пов'язані зі світовою фінансовою кризою, зростанням дефіциту бюджету й державного боргу, а нині ще й військові дії.

1. Основні макроекономічні показники економічної діяльності України

Показник	2010	2011	2012	2013	2014
ВВП номінальний, млрд грн	1349,2	1459,1	1404,7	1465,2	1586,9
ВВП на душу населення, тис. грн	29,5	32,0	32,5	34,0	36,4
Основні засоби, млрд грн	6649	7397	9148	10401	13752
Капітальні інвестиції, млрд грн	189,1	259,9	293,7	267,7	219,4
Індекс цін виробників промислової продукції, % до попереднього року	120,9	119,0	103,7	99,9	117,1
Індекс цін реалізації с.-г. підприємствами, % до попереднього року	130,0	113,6	106,8	97,1	214,3
Обсяг реалізованої промислової продукції, млрд грн	1065,8	1331,9	1400,7	1354,1	1428,9
Темп зростання промислового виробництва, % до попереднього року	111,2	108,0	99,5	95,7	105,5
Виробництво сільськогосподарської продукції, млрд грн	194,9	233,7	223,3	252,9	251,4
Темп зростання виробництва с.-г. продукції, % до попереднього року	98,5	119,9	95,5	113,3	99,4
Чисельність наявного населення (на кінець року) млн осіб	45,8	45,8	45,6	45,6	45,4
Рівень зареєстрованого безробіття, %	8,1	7,9	7,5	7,2	9,1

Джерело: Складено за даними Державної служби статистики України [15].

Використання методології системно-структурного підходу дає змогу розглядати національну економіку як економічну систему, тобто як сукупність підсистем та їх елементів, що формується з окремих відносно самостійних елементів, взаємодія яких між собою зумовлює виникнення загальних якостей і властивостей цілісної органічної єдності, не притаманних його окремим елементам [3].

Можливості практичного використання принципів системного структурного підходу

розглянемо на прикладі дослідження видів галузевої структури національної економіки, яка відображає взаємодію основних видів економічної діяльності країни (табл. 2).

Варто зазначити, що частка зайнятого населення у сфері послуг та інформатизації з 2010 по 2014 рік щорічно зростає, що доводить про домінування сфери інформаційних продуктів і послуг, тобто інформація й знання стають головними чинниками, від яких залежить конкурентоспроможність економіки.

2. Динаміка зайнятості населення за галузями економіки України, %

Показник	2010	2011	2012	2013	2014
Промисловість	15,0	14,6	14,5	13,8	13,8
Сільське господарство	4,0	3,6	3,6	3,2	3,4
Інформація та телекомунікації	1,3	1,4	1,5	1,5	1,6
Послуги	79,7	80,4	80,4	81,5	81,2
Послуги/виробництво	4,2	4,4	4,4	4,8	4,7
Послуги/ сільське господарство	14,6	13,0	12,1	11,3	10,7
Послуги/ інформація	61,3	57,4	53,6	54,3	50,8
Сільське господарство / інформація	3,1	2,6	2,4	2,1	2,1

Джерело: Складено за даними Державної служби статистики України [15].

Фахова структура зайнятості модернізується у бік більшого зростання частки зайнятості, що потребує вищої кваліфікації та високого професійного рівня освіти. Розширюється застосування новітніх інформаційних технологій в економіці: управлінських інтегрованих інформаційних системах, системах підтримки прийняття рішень, систе-

мах віртуальної реальності, інтелектуальних системах тощо [4].

Оскільки основні макроекономічні показники відображають стан виробничої складової економіки знань, розглянемо конкурентоспроможність України за загальними показниками ефективності національної економіки. Одним із найбільш вживаних по-

казників, які характеризують економічну динаміку світового розвитку, є зміна ВВП.

За період із 1990 року Україна не лише не спромоглася наростити динаміку ВВП, а навіть не відновила її, що, безумовно, негативно позначилося на структурних характеристиках складових ВВП і рівні життя населення. Дослідження ВВП показують суттєве відставання України за темпами економіч-

ного розвитку, оскільки світова економіка за останні 23 роки подвоїлася, розвинуті країни збільшили ВВП на 66%, країни ЄС – у півтора раза, країни, що розвиваються, – утричі, розвинуті країни Азії – майже у шість разів, а ВВП України знизився на 35% [14].

Міжнародне порівняння рейтингу країн за обсягом ВВП представлено на рисунку 3.

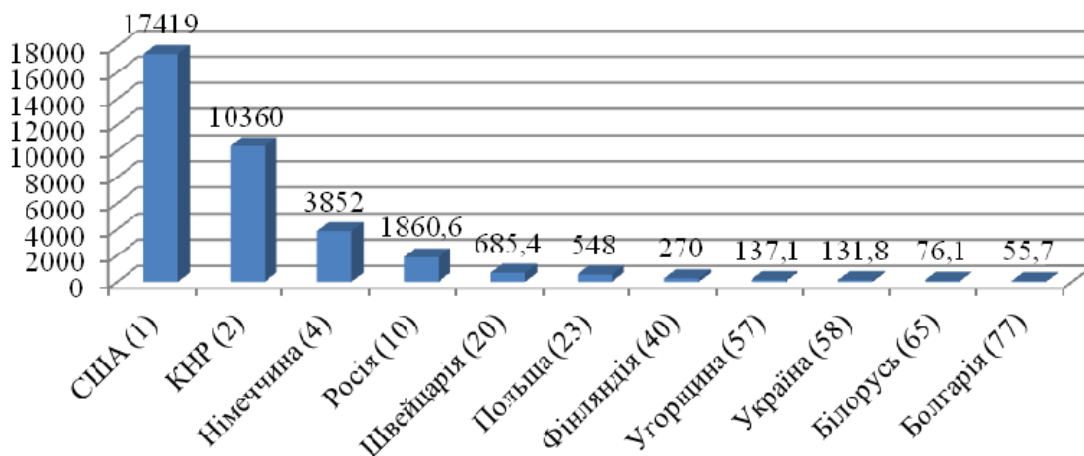

Рис. 3. Рейтинг країн за обсягом ВВП в 2014 рр., млрд дол. США

Джерело: Складено за даними Світового банку [12].

Рейтинг України за обсягом ВВП у 2014 році відповідає 58 місцю зі значенням 131,8 млн дол. США проти 53 місця з показником 176,2 млн дол. США у 2013 році. Країнами-лідерами за даним рейтингом були США, Китай, Німеччина та Росія.

Структурні трансформації економіки України у 1990-х роках призвели до катастрофічного падіння обсягів валового внутрішнього продукту, який за 9 років скоротився у 2,5 раза (-59%). Після 2000 року відбулося певне відновлення, яке також тривало дев'ять років, і до 2008 року обсяг ВВП збільшився в 1,8 раза – на $\frac{1}{4}$ менше, ніж у 1990-му (74%). Надалі ж економіка відчула вплив світової фінансової кризи, яка одержала назву Великої рецесії за аналогією з Великою депресією. У 2009 році ВВП України скоротився на 15%, що було найгіршим показником серед країн СНД, а також порівняно з країнами ЄС, за винятком країн Балтії. Глибина спаду була зумовлена скороченням зовнішнього попиту на українську продукцію, дефіцитом зовнішніх запозичень для внутрішнього кредитування та неадек-

ватною курсовою політикою. Протягом 2010–2013 років економіка України знову зросла на 10%, певною мірою відновивши докризові показники, проте внаслідок розпочатої Росією ще восени 2013 року торговельної війни, яка наступного року переросла у справжню війну, за 2014 рік ВВП України скоротився на 6,8% (без урахування тимчасово окупованої території АР Крим, м. Севастополя й частини зони проведення АТО). Через втрату цієї території у 2014 році ВВП України скоротився ще на 3,5%, отже, становив 62% до 1990 року [14].

Незначну частку за ВВП має аграрний сектор – у 2010 році 7,4, у 2014-му – 10,2%. Сільськогосподарське виробництво останніми роками поліпшило свої позиції у зв'язку з підвищенням конкурентоспроможності продукції. У загальній структурі значно переважає сфера послуг і становить близько 70 % загального ВВП. Також відбулося зростання частки сектору «Інформаційні технології» на 0,3 в.п. порівняно з 2014 роком, але знизилася частка первинного сектору «Промисловість» – із 18,7 до 17,2% (рис. 4).

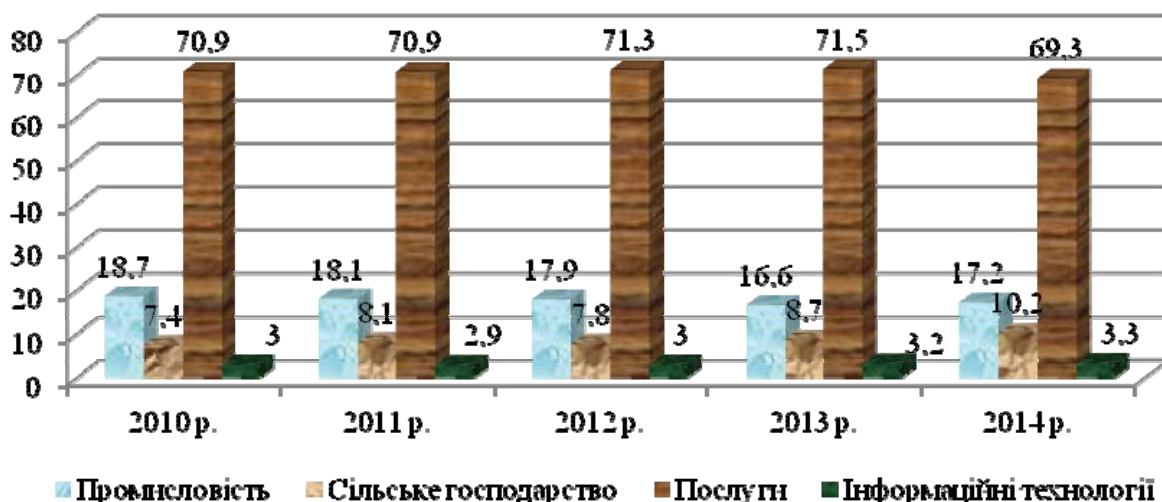

Рис. 4. Динаміка частки «ВВП галузі» в загальному ВВП України у 2010-2014 рр., %

Джерело: Складено за даними Державної служби статистики України [15].

Перехід до економіки, заснованої на знаннях, пов'язаний зі зростанням сумарних інвестицій «на вході» в сектор знань (витрати на вищу освіту, науково-дослідні й дослідно-конструкторські роботи (НДДКР), розробку програмного забезпечення).

Країни СНД фінансують науку в розмірі від 0,2 до 0,7% ВВП, тоді як розвинуті краї-

ни ЄС – 2-3% (табл. 3). Звичайно, Україна, маючи намір приєднатися до європейської спільноти, повинна збільшувати фінансування НДДКР хоча б до норми, що законодавчо визначена на рівні 1,7%, а в перспективі 3% ВВП [9].

3. Питома вага витрат на виконання наукових та науково-технічних робіт у ВВП в країнах ЄС, %

Країна	2010	2011	2012	2013	2014
ЄС 28	1,93	1,97	2,01	2,01	2,03
Болгарія	0,59	0,55	0,62	0,65	0,80
Естонія	1,58	2,34	2,16	1,74	1,44
Іспанія	1,35	1,32	1,27	1,24	1,23
Латвія	0,6	0,7	0,66	0,6	0,69
Литва	0,78	0,9	0,9	0,95	1,01
Німеччина	2,72	2,8	2,88	2,85	2,87
Польща	0,72	0,75	0,89	0,87	0,94
Румунія	0,45	0,49	0,48	0,39	0,39
Словаччина	0,62	0,67	0,81	0,83	0,89
Словенія	2,06	2,42	2,58	2,6	2,39
Угорщина	1,15	1,2	1,27	1,41	1,37
Чеська Республіка	1,34	1,56	1,79	1,91	2,0
Україна	0,83	0,74	0,75	0,7	0,65

Джерело: Складено за даними Державної служби статистики України [9].

Для кращої порівнянності показників внутрішні витрати на дослідження і розробки (ДіР) виражають як частку від ВВП (наукоємність ВВП), або з розрахунку на душу населення. За попередньою оцінкою даних у 2014 році держави-члени Європейського Союзу витратили близько 283 млрд євро на виконання ДіР, частка яких у ВВП становив

2,03%, що відповідає даним 2013 року і значно вище даних 2004 року (1,76%). У 2014 році наукоємність ВВП вище 3% зафіксована в країнах-членах ЄС Північної Європи: Фінляндії, Швеції й Данії. Для України цей показник у 2014 році становив 0,65% (у 2005 р. – 1,03%).

Таким чином, розвиток економіки знань є безперервним процесом, що постійно оновлюється і характеризується тим, що якщо раніше основну додану вартість створювали промислові виробництва конвеєрного типу, то тепер все більшу частку валового продукту забезпечують різні види послуг (насамперед, наукоємних). Виходячи з цього, можна стверджувати, що знання та інвестиції в них безпосередньо впливають на економічне зростання й розвиток сучасної ринкової економіки, а головну роль у створенні доданої вартості в економіці знань починають відігравати високотехнологічні, наукоємні виробництва.

Рис. 5. Складові економіки знань аграрної сфери

Джерело: Складено автором.

При аналізі формування економіки знань в аграрній сфері варто враховувати особливості науково-інноваційних процесів у даній сфері, які мають специфіку, відмінну від інших галузей виробництва. На думку О. Янковської [17], запровадження нововведень у сільському господарстві мають такі особливості: тривалий процес розробки нововведення; інновації орієнтовані на поліпшення; дослідження живих організмів; залежність від природно-кліматичних умов; провідна роль у розробці інновацій належить науково-дослідним установам.

Пріоритетні напрями дослідження вітчизняної аграрної науки, стан науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт технологічного спрямування й особливості новаторських розробок у сфері біологічних, органічних систем землеробства, ґрунтозберігаючих технологій та інших систем низьковитратного сталого виробництва аграрної продукції охоплює науково-інноваційна складова економіки знань аграрної сфери. Так, науково-інноваційна сфера безпеки передбачає забезпечення конкурентоспроможності аграрної продукції через

Генезис, еволюція та динаміка розвитку економіки знань в Україні зумовлені загальносвітовими тенденціями її формування. Проте порівняно з передовими зарубіжними країнами Україна поки що знаходиться на початковій стадії розвитку економіки знань.

Структурний аналіз формування економіки знань в аграрній сфері варто проводити за складовими (рис. 5): науково-інноваційна, виробничо-технологічна, інформаційно-знаннява, еколого-соціальна, які найповніше характеризують можливості вітчизняного сільського господарства забезпечити державні інтереси в інноваційному розвитку галузі.

запровадження розробок вітчизняної науки в галузі селекції й генетики, насінництва, землеробства та тваринництва [8].

Виробничо-технологічна складова характеризує ефективність використання виробничих потужностей і матеріалів сільськогосподарських підприємств, стан їх технічного й технологічного оснащення, а також визначає економічну ефективність ведення господарської діяльності. При цьому враховується специфіка функціонування сільського господарства, а саме: використання живих організмів – рослин, тварин, зміна їх урожайності та продуктивності, що безпосередньо впливає на конкурентоспроможність кінцевої продукції й фінансові результати функціонування підприємств.

Основними особливостями виробничо-технологічних змін в аграрному виробництві, на думку Г. Саранчука [11], є: широкий асортимент сільськогосподарської продукції, різниця в технологіях її виробництва; значна диференціація окремих регіонів країни за агротехнологічними умовами виробництва; залежність сільськогосподарських технологій від природних умов; розпоросше-

ність виробництва на значній території; велика різниця в періодах виробництва окремих видів сільськогосподарської продукції. Головними загрозами цій складовій є високі ціни на енергоносії та кредити, недостатній вибір техніки й матеріалів, швидкий технічний прогрес, неправильна завантаженість обладнання, неефективна організація виробничого процесу.

Еколого-соціальна складова розглядає ряд дій, спрямованих на недопущення екологічного дисбалансу при виробництві аграрної продукції. Зпровадження екологічно орієнтованих систем сільського господарства, виробництво екологічно чистих продуктів харчування є одним із перспективних напрямів розвитку аграрної галузі та дотримання не лише технологічної й економічної, а також продовольчої безпеки країни.

В умовах формування ринкового середовища основною функцією соціальної сфери села є забезпечення сільського населення такими умовами праці та відпочинку, які дали б змогу запобігти деградації, депопуляції селянства, поліпшити демографічну ситуацію, що, в свою чергу, позначиться на підвищенні ефективності аграрного виробництва [16].

Висновки. Україна за основними макроекономічними показниками конкурентоспроможності в 2014 році показала негативну динаміку й нестабільність економічних процесів.

Здійснений структурний аналіз національної економіки та аграрної сфери дає змогу запропонувати рекомендації щодо вдоско-

налення процесу формування економіки знань в Україні й аграрній сфері зокрема:

оптимізація основних економічних пропорцій та формування оптимальної моделі національного ринку й національної економічної системи;

сприяння підвищенню зовнішнього попиту на українську продукцію;

зростання сумарних інвестицій «на вході» в сектор знань (витрати на вищу освіту, НДДКР, розробку програмного забезпечення);

формування ефективного механізму державного регулювання та підвищення заінтересованості держави і приватного сектору до питань науково-інноваційної діяльності підприємств;

запровадження розробок вітчизняної науки в галузі селекції й генетики, насінництва, землеробства та тваринництва;

збільшення обсягу фінансування за рахунок інвестування й повсюдного впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у всі сфери як економіки, так і життєдіяльності країни в цілому;

забезпечення випереджувального характеру аграрної освіти та переорієнтування освітніх цінностей на продукування нового мислення майбутнього фахівця;

запровадження екологічно орієнтованих систем сільського господарства, виробництво екологічно чистих продуктів харчування;

соціальна інфраструктура села має задовольнити життєві потреби провідної продуктивної сили суспільства – людини, й тим самим сприяти розвитку сільської економіки.

Список використаних джерел

1. Буайе Р. Теория регуляции: Критический анализ / Р. Буайе ; пер. с франц. Н. Б. Кузнецовой. – М. : Наука для общества, 1997. – 214 с.
2. Дегтярёва С.В. Системный подход в экономической теории: его развитие и методологические основы / С.В. Дегтярёва // Европейський вектор економічного розвитку: зб. наук. праць. – 2012. – Вип. 2[13]. – С. 51-55.
3. Економічна енциклопедія : у 3-х т. – Т. 3 / відп. ред. С.К. Мочерний. – К. : Академія, 2002. – С. 384.
4. Жаворонкова Г.В. Менеджмент в інформаційній економіці: теорія та практика: моногр. / Г.В. Жаворонкова. – Умань: Видавничо-поліграфічний центр «Візаві», 2014. – С. 14.
5. Крючкова І.В. Структурна гармонізація економіки України як чинник економічного зростання / І.В. Крючкова, О.Г. Білоцерковець, Т.В. Бурлай, Н.Ю. Гончар та ін.; за ред. д.е.н. І.В. Крючкової. – К.: Експрес, 2007. – 520 с.
6. Kuznets S. Model Economic Growth. – Yale University Press, 1969.
7. Кузнец С. Современный экономический рост: результаты исследований и размышления: Нобелевская лекция / С. Кузнец // Нобелевские лауреаты по экономике: взгляд из России ; под ред. Ю. В. Яковца. – СПб. : Гуманистика, 2003. – С.104.
8. Лучик М.В. Економічна безпека аграрної галузі та її складові / М.В. Лучик // Матер. X Міжнар. наук.-практ. конф. Хмельницького нац. ун-ту, 2013. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mevhn.com/load/2013/3_zabezpechennja_ekonomichnoji_bezpeki_virobnichikh_sistem_za_umov_rozvitku_konkurenciji/33-1-0-244.

9. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: Стат. зб. – К. : Державна служба статистики України, 2016. – 257 с.
10. *Осауленко О.Г.* Сталій соціально-економічний розвиток: моделювання та управління [Текст] : моногр. / О.Г. Осауленко. – К. : Інформ.-видавн. центр Держкомстату України, 2000. – 178 с.
11. *Саранчук Г.М.* Інноваційний розвиток сільського господарства як основа підвищення його конкурентоспроможності / Г.М. Саранчук // Інноваційна економіка. – 2010. – № 1. – С. 26–32.
12. Список країн за ВВП (номінал). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Список_країн_за_ВВП_\(номінал\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Список_країн_за_ВВП_(номінал)).
13. *Шинкарук Л.В.* Структурні зміни та економічний розвиток України: моногр. / [Геєць В.М., Шинкарук Л.В., Артёмова Т.І. та ін.]; за ред. д-ра екон. наук Л.В.Шинкарук; НАН України, Ін-т екон. та прогноз. – К., 2011. – 696 с.
14. *Шинкарук Л.В.* Структурні трансформації в економіці України: динаміка, суперечності та вплив на економічний розвиток : наук. доп. / [Шинкарук Л.В., Бевз І.А., Барановська І.В. та ін.]; за ред. чл.-кор. НАН України Л.В. Шинкарук; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогноз. НАН України». – К., 2015. – С.15.
15. Україна в цифрах 2015. Статистичний збірник [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
16. *Царенко О.М.* Екологізація свідомості спеціалістів як фактор підвищення ефективності виробництва в АПК / О.М. Царенко // Праці міжнар. конф. „Проблеми освіти в галузі економіки навколишнього середовища і екології”. – Дніпропетровськ, 1999. – С. 79-83.
17. *Янковська О.І.* Особливості інновацій в сільському господарстві [Електронний ресурс] / О.І. Янковська // Економіка. Управління. Інновації. – 2010. – № 2 (4). – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/eui/2010_2/10yaoniiieg.pdf.
18. *Almon C.* The Craft of Economic Modeling / Clopper Almon; Department of Economics, University of Maryland. – USA, 2002. – 139 p.
19. *Drucker, P. F.* Management Challenges for the 21 st Century [Text] / P. F. Drucker. – Oxford: Elsevier, 1999. — 205 p.
20. *Clark C.* The condition of Economic progress, McMillan, London, 1940.
21. *Leontief W.* Quantitative Input and Output Relations in the Economic System of the United States / Wassily Leontief // Review of Economics and Statistics. – 1936. – № 18(3). – P. 105–125.
22. *Meade D.S.* The U.S. Benchmark IO Table. History, Methodology, and Myths [Електронний ресурс] / Douglas S.Meade // World Inforum conference, Japan. – 2010. – 27 p. – Доступний з : <http://www.inforum.umd.edu/papers/conferences/2010/Made.pdf>.
23. *Nelson, R. R., and S. G. Winter.* 1973. "Toward an Evolutionary Theory of Economic Capabilities." American Economic Review 63: 440-449.

Стаття надійшла до редакції 01.03.2017 р.

Фахове рецензування: 03.04.2017 р.

* * *

Новини АПК

Аграрії забезпечені мінеральними добривами для весняно-польових робіт

Українські аграрії забезпечені мінеральними добривами для виконання всього комплексу весняно-польових робіт. Про це повідомив директор Департаменту землеробства та технічної політики в АПК Мінагрополітики України Володимир Топчій в інтерв'ю одному з українських телеканалів.

За оперативними даними областей станом на 19 квітня 2017 року сільськогосподарськими підприємствами придбано 1034 тис. тонн поживних речовин (108 % до заявки, або на 53 тис. т більше минулорічного рівня) мінеральних добрив, з них азотних – 743 тис. т (110 % до заявки, у 2016 р. – 717 тис. т), фосфорних – 165 тис. т (106 % – у 2016 р. – 152 тис. т), калійних 129 тис. т (101 % до заявки, у 2016 – 115 тис. т).

"Більшість областей України забезпечені добривами на 98-100% до заявлених потреб. Всі області завершили раннє весняне підживлення озимих культур азотними добривами. Господарствами повністю проведено підживлення озимини на площі 7,2 млн га", – розповів Володимир Топчій.

З початку весняно-польових робіт господарствами всіх областей внесено 594 тис. т поживних речовин, або майже на 69 тис. т більше, ніж минулого року.

Всього впродовж весняно-літніх польових робіт 2017 року передбачається використати в межах 958 тис. т поживних речовин мінеральних добрив, у т.ч.: азотних – 676 тис. т; фосфорних – 156 тис. т; калійних – 127 тис. т.

Прес-служба Мінагрополітики України